

Klubbens kommittéer

AVELSRAD

Finsk spets

Staffan Forslund, Furuvägen 16, 81200 Storvik, tel 0290-11536 (sammankallande).
Stig Brännvall, Mansheden, 95056 Korpikå, tel 0975-10229 eller 0923-60014 (helgdagar).

Norrbottenspets

Kenny Ärlebrand, Schaktmästargatan 3A, Co Johansson, 97200 Gällivare, tel 0970-11330 (sekreterare).

Ake Andersson, Satter, 97013 Hakkasbyn, tel 0975-41042.

Per-Alrik From, Granåsvägen 7, 92064 Tärnaby, tel 0954-10260,
samarbostaden Rönnbäck 0954-25042.

Glöm inte GÄLLIVAREUTSTÄLLNINGEN

SÖNDAGEN 17 juni 1979

Anmälningstiden utgår 4 juni.

Upplysningar och blanketter genom Kenny Ärlebrand 0970-11330
eller Johnny Niva 0970-24744

Domare för finsk spets och norrbottenspets: **RUNE SAMUELSSON**

07.00 veterinärbesiktning.

08.00 valputställning (valpar från fyra månader).

Direkt efter valputställningen börjar bedömningen av vuxna hundar.

Avgifter: Valputställning 25:— kr

Unghundsklass 65:— kr

Öppen klass 65:— kr

Veteranklass 35:— kr

Championklass 65:— kr

Anmälan sändes på fastställt forumulär till BHK Malmen, Fack 81,
97200 Gällivare.

Anmälningsavgiften sändes till postgiro 485944-3.

Lördagen den 16 juni supé (Sjöparksskolan). Anmälan till supén senast
9 juni, tel 0970-11229 eller 0970-23708.

Svenska Brukshundsklubben/BHK Malmen

STÅNDSKALL

ORGAN FÖR SPECIALKLUBBEN
FÖR FINSK SPETS
OCH NORRBOTTENSPETS

Nr 2 1979

LEDARE

SFN i medvind

SFN expanderar. Medlemsantalet har ökat med 16 % från 1977 till 1978. Vi upprättade vår sjätte lokalklubb på årsmötet i Arvidsjaur. SFN/Västernorrland-Jämtland verkar stabil redan från start. För hösten 1979 är 50 elitklassprov fastställda. Vi har en rad nya provplatser: Överkalix, Seitivare, Burträsk, Strömsund, Garpkölen och Malung.

Årsmötet 1979 i Arvidsjaur samlade det största medlemsantalet i klubbens historia. Röstlängden upptog 54 röstberättigade medlemmar från Mariestad i söder till Gällivare i norr. Asikterna bröts hårdhänt, men det är en hederlig metod i förhållande till det krypskytte, som förekommit i andra sammanhang.

En olägenhet med nuvarande röstregler är, att de gynnar s k kuppverksamheter. Styrelsen skall under året överväga ett förslag om delegatröstning. De långa avstånden och de dyra resorna gör oftast att ett icke representativt antal medlemmar kan ställa upp och då hamnar vi i s k strängnäsbeslut. Besluten bör kunna förankras efter den verkliga majoritetens mening.

Lokalklubbarna måste i framtiden lägga sin årsmöten så, att motioner till årsmötet kommer in i vederbörlig ordning och publicering i Ståndskall hinns med.

Lokalklubbarna borde även anstränga sig för att få årsmötena välbesökta. Det finns stimulansåtgärder att ta till. Flera lokalklubbar ligger på stora penningbelopp. Låt pengarna arbeta. Betala resorna eller

INNEHALLSFÖRTECKNING

- Ledare
- Årsmötet
- Riksställningen
- Insändare
- Kan våra jakthundar förbättras?
- Från lokalklubbarna
- Jaktprovsprogram

OMSLAGSBILDEN

Tjäderrede i maj. Hönan har ännu inte lagt alla ägg och därför inte börjat ruva. Hos fågeljägaren väcks förhoppningarna. Måtte sommaren bli varm ...

Foto: Roger C Aström

Redaktör och ansvarig utgivare:

Bernt Karlsson,
PI 6342 Medle,
931 00 Skellefteå.
Tel. 0910-70363.

STÅNDSKALL utkommer med fyra nummer per år inklusive årsbok. Prenumeration ingår i medlemskap i SFN.

Västertottens Tryckeri AB - Skellefteå 1979

gratislotta ut en studsare t ex bland dem som ställer upp och ta in friska pengar. Lotteriverksamheten är försummad. För lotteri bland medlemmar behövs inte tillstånd.

Frågan är om inte klubben bör slå sig in på samköpsverksamhet för medlemmarna. Priser på vapen, ammunition, hundfoder och annat kan pressas. Har vi möjligen någon intresserad medlem, som vill hålla i den verksamheten.

Spjärntag om älgproven

Älgprovverksamheten hängde i vissa ögonblick under årsmötet på en skör tråd, även om det slutligt blev en solid majoritet för fortsättning.

Man menade att av 191 hundraser borde åtminstone två vara förbehållna fågeljägarna. I samma vågskål låg en befogad ilska mot älgjägarnas traditionella avvoghet mot småviltjägarna. Någon såg fram mot den möjligheten, att älgjägarna i SFN i framtiden, när de vuxit sig tillräckligt starka, bjuder fågeljägarna i SFN med samma armbåge, när det gäller fördelningen av SFN:s resurser. Tyngst i vågskålen låg nog ändå en handfull älgprovfantaster, som drivit en långvarig kampanj med krav och åter krav men inte ställt upp med eget arbete utan till synes fångats endast av doften av hägrande championsdiplom.

Den ökade älgutgången, men framförallt ökade insikter hos många älgjägare har emellertid ökat deras tolerans för andra jaktformer. Dessutom återstår att se om våra småspetsar duger till att göra de landvinningar på älgjaktens himmel som Birger Petersson (Ståndskall nr 1/79) och andra har visioner om.

Det enligt min mening avgörande aspekten mot nedläggning är emellertid, att det vore en begravning för evlgt, vilket många tydligen inte har klart för sig. SFN har nämligen monopol på nobs och finsk spets. SFN är och förblir småspetsarnas hemvist.

Enligt § 6 i stadgarna för Svenska Kennelklubben må medlemsskap icke beviljas specialklubb "vars verksamhet helt eller delvis sammanfaller med verksamhet be-

driven av klubb, som redan är medlem i SKK".

Det betyder, att en utbrytarfalang skulle ställas utanför Kennelorganisationen, vilket omöjliggör verksamhet av betydelse.

Att älgprovverksamheten, som onekligen bara sysselsatt en handfull medlemmar, dragit kostnader är ett faktum. Som exempel på det kan nämnas att bara utrymmet i Ståndskall nr 1/79 kostar mer än 700 kronor.

Nu föreligger årsmötets beslut att älgprovverksamheten skall fortsätta, men att den skall äga rum inom SÄK:s domvärjo. Därmed begraver vi de gamla turerna. Det är nog bråkat nu.

Avgörande för den lyckliga utgången är Svenska Älghundklubbens generösa inställning. En personlig insats från SÄK:s ordförande Verner Andersson torde ha haft avgörande betydelse för resultatet vid SÄK:s årsmöte den 24.4.1979 i Rättvik. SÄK har en av erfarenheten slipad provordning, domare och övrig organisation. Man har kultur och tradition på området, allt detta som SFN saknat.

Hundar, som jagar älg, bör mätas med samma måttstock. En annan sak är — liksom att vi jägare väljer olika kaliber i annat sammanhang — att det ankommer på jägaren själv att välja modell. Vilken attraktivitet småspetsarna kommer att utveckla i förhållande till de sedan längre etablerade älghundraserna får framtiden utvisa. Tills vidare får vi likna oss vid musslan, som sugit fast i valfiskens buk.

Kommittésrotning

Styrelsen beslutade i Arvidsjaur, att fågelprovkommittén, redaktionskommittén och landskampskommittén skulle upphöra. En av anledningarna är, att det ligger nära till hands, att kommittéerna utvecklas till något av en stat i staten eller motsatsen; bara finns på papperet.

Dom har legat utanför styrelsen, medan värdefull arbetskapacitet inom styrelsen stått outnyttjad. Dom har även dragit onödiga kostnader. Kommittéerna har heller inte haft någon beslutskompetens men i vissa fall agerat som om de haft det. Möjligheterna till mer översiktliga bedö-

manden måste vara bättre för styrelsen än för medlemmar vid sidan om.

I stället har styrelsen inom sig utsett experter för olika verksamhetsområden, vilka är föredragande inom styrelsen: en fågelprovexpert, en älgprovexpert, en tidsskriftexpert, en landskampsexpert och en prisexpert.

BJÖRN LUNDBERG

Protokoll

fört vid ordinarie årsmöte för SFN i Arvidsjaur 79-03-31.

§ 1

Mötets öppnande

Ordförande Björn Lundberg hälsade de närvarande välkomna och uttryckte sin glädje över att så många medlemmar mött upp. Mötet förklarades öppnat.

§ 2

Prisutdelning

Guldnålen. Styrelsen hade beslutat att detta år dela ut tre nålar, för att hinna ikapp och något förkorta kön av förtjänta medarbetare.

De tre som i år fick guldnålen var:

Egon Grubbström, Kjell Hedman och Gerdt Laestander.

Stjärnskottspokalen. Ett pris som delas ut till den yngsta hund som tagit pris på jaktprov under året. Pokalen gick till Akka S 48761/77, äg Carina Öhman, Piteå.

Skallkungsvinnare. JoFs plakett och manchettknappar, samt SFN:s diplom av 1:a storleken för segern i årets skallkungstävling, gick till Nappe, äg Nils Öhman, Haparanda.

Älgkungapriset. Av Stig Onnerfeldt skönt pris, att utdelas till den hund som under året nått bästa resultat på älgprov. Med ett 1:a och ett 2:a pris kunde Finnskallets Satu, äg Bertil Holmström, Lycksele, få priset för i år.

Tjibbas kennels vp. Vandringspriset utdelades till norrbottensspetsen Snobben, äg Sture Persson, Tärnaby.

§ 3

Justering av röstlängd

Beslöts att en lista skulle cirkulera, där de närvarande antecknar sina namn.

§ 4

Val av mötesfunktionärer

Till ordförande för mötet valdes Lars-Erik Holmberg, till sekreterare för mötet valdes Egon Grubbström,

att justera dagens protokoll valdes Gerdt Laestander och Ake Andersson.

§ 5

Kallelse

Kallelse har varit införd i Ståndskall 1/79 och mötet godkände utlysningen som behörig.

§ 6

Kassarapport

Verksamhetsberättelsen upplästes och godkändes.

Kassarapporten upplästes och godkändes av mötet. Enligt kassörens kommentar, hänförde sig en stor del av årets underskott till kostnader för inköp av guldnålar och provblanketter.

Revisionsberättelsen upplästes och godkändes.

Den presenterade balansräkningen fastställdes.

Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för det gångna året.

§ 7

Val av styrelse

I tur att avgå var Staffan Forslund och Egon Grubbström. Valberedningen föreslog omval.

Arsmötet valde enligt valberedningens förslag.

Styrelsen för 1979 får följande ledamöter, valda av årsmötet.

Björn Lundberg, Ake Andersson, Bernt Karlsson, Staffan Forslund och Egon Grubbström.

Revisorer

Till revisorer för 1979 valdes C Weman och H-E Lundberg och som suppleanter valdes H Lundberg och E Nordberg.

Valberedning.

Till valberedning valdes H-E Lundberg (sammank), P Nordh och K Rosberg.

§ 8

Ersättningar

Beslöts att oförändrade ersättningar för resor och telefon skall gälla under 1979.

§ 9

Strykning av mården i "strafftidstabellen"

Arsmötet beslöt att bifalla motionen, med reservationen att ändringen ej kan komma till stånd förrän revidering av provreglerna blir aktuell 1983.

Motion om stadgeändring

Beslöt årsmötet att ej behandla frågan enär motionen ej kommit i tid.

§ 10

Efter en längre debatt enades årsmötet om att ta ställning till följande förslag:

— Permanentning av älgproven i SFN:s regi

— Övergång till älgprov i SÄK:s regi

— Nedläggning av älgprovverksamheten.

Efter votering beslöts med 30 ja, 16 nej och 7 nedlagda röster att fortsätta älgprovverksamheten.

Mötet beslöt med acklamation att vända sig till SÄK, för att bedriva fortsatt provverksamhet i deras regi.

Tio skriftliga reservationer till beslutet om fortsatt älgprovverksamhet anmäldes (se bilaga).

§ 11

Skallkungtävlingen

Arsmötet beslöt att nuvarande regler för uttagning till Skallkungtävlingen skall gälla, med tillägget att måndagen före tävlingen skall gälla som sista dag för anmälan.

Till 1979 års Skallkungtävling får följande lokalklubbar anmäla två hundar vardera; SFN/ÖN, SFN/NN, SFN/V, SFN/VJ, SFN/S, SFN/SSv. Dessutom får 1978 års Skallkung starta. Detta betyder att 13 hundar kan starta i Sysslebäck.

Mötet beslöt att uppdra åt styrelsen att till nästa årsmöte lämna förslag till nya regler för uttagning.

Tävlingsledare

Meddelades att Staffan Forslund utsetts till provledare för Skallkungtävlingen 1979, med Rolf Norstedt som ersättare.

1978-års Skallkungtävling

Meddelades att efter utredning har resultatet för 1978-års Skallkungtävling fastställts.

§ 12

Ny lokalklubb

En ny lokalklubb har bildats i Västernorrland-Jämtland. Mötet beslöt bevilja den nya lokalklubben anslutning till SFN.

§ 13

Nya lokalklubsnamn

Mötet beslöt om följande nya namn på lokalklubbarna:

SFN/Övre Norrbotten

SFN/Nedre Norrbotten

SFN/Västerbotten

SFN/Västernorrland-Jämtland

SFN/Mellansverige

SFN/Sydsverige

§ 14

Remissförfarande

Beslöts att frågor som berör våra hundars rasstandard, i framtiden skall remitteras till större uppfödare och andra sakkunniga innan styrelsen yttrar sig.

§ 15

Mötets avslut

Mötesordföranden Lars-Erik Holmberg tackade mötet för visat intresse och debattvilja och förklarade 1979 års ordinarie årsmöte avslutat.

Vid protokollet

Egon Grubbström

Justeras:

Ake Andersson

Gerdt Laestander

Unos minne 1977

Ukkos (Samuelsson)

23 p

Röjbackens (Ekroos)

29 p

Unos minne 1978

Röjbackens (Ekroos)

24 p

Ukkos (Samuelsson)

8 p

Reservation

Vi reserverar oss mot att införa någon forma av älgprov av följande skäl:

Ju färre avelsmålsättningar man har desto fortare går utvecklingen.

Tidigare hade vi: a) Bra fågelhund

b) Bra exteriör

Nu har vi fått: a) Bra fågelhund

Bra exteriör

c) Bra löshund-älg

d) Bra ledhund-älg

Mötet har därigenom fördröjt rasutvecklingen med cirka 200 procent.

Staffan Forsslund

Sven Holmlund

Bernt Karlsson

Jerker Eriksson

Jan Marklund

Lars Lindh

Kjell Rosberg

Tommy Olofsson

Folke Fredriksson

Leif Öhgren

Riksutställningen

av MIKKO MALJANEN

Först som sist vill jag framföra ett varmt tack till SFN, dess ordförande Björn Lundberg, utställningsbestyrelsen och särskilt dess Gerdt Laestander samt mina utmärkta ringsekreterare Sigrid Grahn och Vera Laestander för en trevlig och väl genomförd riksutställning.

Jag såg med stor nyfikenhet fram emot denna "riksmönstring" då det gått åtskilliga år sedan jag sist var i tillfälle att gå över en större mängd av Era förnämliga spetsar. Dessutom hade jag ju med intresse tagit del av i "ståndskall" under årens lopp framförda synpunkter på dessa rasers utseende.

Besvikelsen hos mig över det relativt ringa antal hundar som hade anmälts var utan överdrift påtaglig. Jag tröstade mig emellertid med att detta kanske skett på bekostnad av högre kvalitet och att jag framför allt fick mera tid att ägna mig åt varje enskild hund. Det senare kom också väl till pass då Stig Brännvall gick som domaraspirant för mig.

Den vackert belägna utställningsplatsen med väl preparerad ring erbjöd goda sportsliga förutsättningar. Det kylslagna vädret med snålåst vann emellertid inte allas — vare sig två- eller fyrbenta vänners — gillande.

Vad själva bedömningen och dess resultat beträffar vill jag givetvis i första hand hänvisa till mina skriftliga prisdomarprotokoll och de muntliga kommentarer som jag gav vid ringen. Därutöver är det emellertid på sin plats att härnadan lämna några personliga synpunkter, eftersom jag kunde skriva till verket utan förutfattade meningar om hundarna. Jag tror nämligen, att det kan vara nyttigt för rasernas framtida utveckling, att alltemellanåt invitera domare som står s a s utanför den "inre cirkeln".

Norrbottenspets

Ostridigt är att denna ras undan för undan blivit alltmer omtyckt och följaktligen också fått större registreringssiffror. Orsakerna därtill är säkert många men jag finner ingen anledning att här gå in på detta spörsmål. Den utpräglade spetshundstypen har stabiliserats mer och mer. För mig måste huvudet, bålen, svansen, resningen och rörelserna vara väl i balans. Är exempelvis svansen för lågt ansatt blir den sällan ringlad på rastypiskt sätt och

hela helhetsintrycket av hunden blir rubbat. Saknar hunden resning försvinner den raskaraktäristiska rörligheten. Även avsaknad av klar könsprägel och mentala defekter drog ned typen hos flera individer. Storleken på "nobsen" syntes med några undantag när ligga inom ramen för de av SFN under senare tid rekommenderade högre mankhöjderna. Hoppas att dessa snarast blir officiella och delges domarkåren. Vidare kan jag inte låta bli att nämna, att en hanhund efter öppenklass-bedömningen (2:a pris i ökl) återkom i jaktprovsklass som en helt ny hund, med svansen i rätt läge och mera på alterten med den påföljd att den kom närmast efter cert-hunden i denna konkurrenssklass. Sådant inträffar ganska sällan men måste ändå accepteras som ett faktum. Mest intressant i sammanhanget är emellertid att analysera orsaken till metamorfen. Slutligen har BIR-tiken NABSENS TINO och BIM-hanen AKES RULLE fastnat på min näthinna som högklassiga representanter för sin ras.

Finsk spets

Finnspetsens utseende har stötts och blötts ganska flitigt. Bästa enighet bland exteriördomare skulle enligt mitt förmenande kunna ernås om en ny exteriördomarekonferens skulle komma till stånd. Med levande åskådningsföremål och finsk expertis på plats skulle tolkningen av rasstandard säkert kunna likriktas. Numerärt blev rasrepresentationen klen med tanke på utställningens status, men jag hade ingen större anledning att klaga på kvaliteten. Bland hanhundarna tilldelades CK-kvalitet 8 st och bland tikarna 5 st.

Vinnande genom alla klasser ända till BIR och BIS gick hanhunden S SF UCH FINNSKALLETS SATU. Denna maskulina och harmoniska varelse agerade mycket övertygande från första till sista steg vid ringen. Bhkl-2 SUCH UKKOS UKKO JR var av något mindre format än Satu med enorm spänst både i kropp och rörelser. Han kunde väl försvara sin placering mot Bhkl-3:an TROJ, som vann skl-klassen med cert och var förbluffande lik sin far Satu. Jag vill vidare omnämna Bhkl-4:an SIPPI som fick idel lovord i prisdomarprotokollet.

Unghanarna var genomgående en besvikelse. Där får man verkligen se upp med att huvudet inte blir för obetydligt med oklar könsprägel som följd.

Bland somliga tikar var skallens form ovanligt divergerande. Man kan tala om skalan från ett antikt runt huvud med kort snipigt nosparti till ett välskuret och balanserat huvud med tillräckligt utvecklad underkäke. Jag vill särskilt framhålla BIM-tiken NORD CH JOKAN LULU samt Btkl-2:an CAIA och Btkl-3:an SANNA för det prima huvudets och kroppsbyggnadens skull.

Slutligen kunde jag konstatera, att storleksvariationerna bland finsk spets var obetydliga och att endast några få visade otillräckligt självförtroende.

Resultat

Norrbottenspets

Hanhundar, öppen klass:

AKES BJÖRN S 91/77, äg F Finnimore, Malå 1 ökl.

LUDDE S 273/77, äg L Malmström, Karlsborgsverken 2 ökl.

LUDDE S 332/77, äg H Lindberg, Niemisel 2 ökl, 2 jkl.

NABSENS NERO S 5446/76, äg S Ahlsbäck, Lycksele 1 ökl, 2 skl, 3 jkl.

NABSENS PAM S 105/77, äg E Gavelin, Vilhelmina 2 ökl.

NABSENS PEIK S 8400/75, äg B-G Semberg, Tarendö 1 ökl.

AKES REKO S 82/77, äg A Nordmark, Lycksele 2 ökl.

N UCH NABSENS TELL S 30611/75, äg K Årlebrand, Gällivare 1 ökl, 1 skl, cert, ck, 1 jkl, 2 bhkl, hp.

AKES RULLE S 8043/76, äg R Lundgren, Malå 1 ökl, ck, Bhkl, Bim, hp.

Tikar, öppen klass:

AKES KICKI S 8061/76, äg H & C Carlberg, Norrfjärden 1 ökl, ck, 2 btkl, hp.
N UCH NETTI S 416/77, äg A Skoger, Sveg 1 ökl, ck, 3 btkl, hp.
RITA S 43743/75, äg U Eklund, Arvidsjaur 3 ökl.
AKES SESSY S 61854/75, äg K-E Magnusson, Vännäs 2 ökl.
AKES TEJA S 8049/76, äg H Bäckman, Lauker 3 ökl.
NABSENS TANA S 357/77, äg L Bergström, Malå 3 ökl.
AKES TUTTI S 4512/76, äg B Renström, Jörn 2 ökl.
N UCH TUSSI S 35988/75, äg A Skoger, Sveg 2 ökl.
NABSENS TINO S 354/77, äg I & A Andersson, Satter 1 ökl, ck, 1 btkl, Bir, hp.

Uppfödarklass:

NABSENS KENNEL (I & A Andersson, Satter) 1 uppfkl, hp.

Finsk spets

Hanhundar, championklass:

S UCH NICKO S 23304/74, äg K-G Johansson, Malmberget 4 chkk, ck, hp.
S & SF UCH RAMI S 57741/73, äg P-E Laestander, Arvidsjaur 3 chkk, ck, 4 jkl, hp.
S & SF UCH FINNSKALLETS SATU S 20661/74, äg B Holmström, Lycksele 1 chkk, ck, 1 jkl, 1 bhkl, Bir, hp, Big.
S UCH UKKOS J:R S 28140/76, äg R Samuelsson, Gällivare 2 chkk, ck, 2 jkl, 2 bhkl, hp.

Hanhundar, unghundsklass:

PLUTO S 29457/78, äg K Lindgren, Moskosel 1 ukl, 1 ukk.
RIO S 40376/78, äg H Forssell, Umeå 2 ukl.
TROJ S 60656/78, äg S Rehnling, Malå 2 ukl.

Hanhundar, öppen klass:

ARTO S 48977/75, äg A-C Strandgård, Kiruna 2 ökl.
HERRA SF 11987 Q/77, äg L Lindh, Holmsund 1 ökl.
URHEILU-PENNAN POIKA SF 8805A/76, äg T Öhgren, Arvidsjaur 1 ökl, 2 skl, cert, ck, R-jkl, hp.
SIPPI S 46518/76, äg L Skogqvist, Malå 1 ökl, ck, 4 bhkl, hp.
TRÖJ S 12189/78, äg J Eriksson, Lycksele 1 ökl, 1 skl, cert, ck, 3 jkl, 3 bhkl, hp.
ZOLO S 56680/76, äg K & I-L Johansson, Moskosel 1 ökl, ck, R-bhkl, hp.

Tikar, championklass:

NORD UCH JOKAN LULU SF 53850/76, äg L Lindh, Holmsund & L Öhgren, Vännäs 1 chkk, ck, 1 jkl, 1 btkl, Bim, hp.
FINNSKALLETS MISKA S 7166/75, äg I Åberg, Vilhelmina 2 chkk, ck, 2 jkl, 4 btkl, hp.

Tikar, unghundsklass:

KIA S 40380/78, äg I Vedbring, Stensele 2 ukl.
NELI S 34525/78, äg T Olofsson, Umeå 2 ukl.
PEGGY S 40375/78, äg A Grundström, Gargnäs 1 ukl, 1 ukk.

Tikar, öppen klass:

AJA S 32714/74, äg E Lindberg, Arvidsjaur 2 ökl.
CAIA S 28808/77, äg E Norberg, Storuman 1 ökl, ck, 2 btkl, hp.
KIRA S 18725/75, äg S Nilsson, Moskosel 2 ökl.
MIRVA S 48979/75, äg P-O Larsson, Laisvall 2 ökl, R-jkl.
FENNO PERNILLA S 45718/74, äg G Lindgren, Moskosel 2 ökl.
SEITA S 20615/77, äg K Hedman, Lycksele 1 ökl, 1 skl, cert, ck, 2 jkl, R-btkl, hp.
SANNA S 56670/76, äg E Strandgård, Kiruna 1 ökl, ck, 3 btkl, hp.
TESSY S 9306/75, äg G Laestander, Arvidsjaur 1 ökl, 2 skl, 4 jkl.
TIKKA S 57742/73, äg G Laestander, Arvidsjaur 1 ökl.

Uppfödarklass:

G Laestander, Arvidsjaur 1 uppfkl, hp.

Avelsklass:

INT & NORD UCH KERO SF 9402/68 1 avelkl, hp.

□ Domaren Mikko Maljanen, Sundsvall, hade ett kylslaget jobb. Här tittar han tillsammans med domaraspiranten Stig Brännvall på katalognummer 16 — Akes Tutti, äg Bengt Renström, Jörn.
Foto: Bernt Karlsson.

□ Alltid på plats. Axel Skoger, Sveg, hade åkt till Arvidsjaur för att visa sina fina tikar. Närmast N UCH Netti. Karin Strandberg hjälpte Axel att visa N UCH Tussi.

□ Riksställningsvinnare 1979 — Finnskallets Satu och Bertil Holmström, Lycksele.

Vill du bli jaktprovsvårdare?

Den 7 juli anordnas teorikurs för blivande jaktprovsvårdare i Sollefteå. Kursledare: Stig Lövström, Storuman. Anmälningar till kursen i så god tid som möjligt till **Rune Rytterstedt, Limstaängsvägen 6, 87200 Kramfors, tel 0612-107 09.**
Tid och plats meddelas senare.

SFN/Västernorrland-Jämtland

□ Nobs-finalen i Arvidsjaur: till höger Akes Rulle, äg Rolf Lundgren, Malå, och Näbsens Tino, äg Ingrid Andersson, Satter.

Guldnålsvinnare 1979

Vid årsmötet i Arvidsjaur beslutades utdela tre Guldnålar. Kön av förtjänta medarbetare har vuxit och styrelsen kunde för sin del inte sära på trion Egon Grubbström, Gerdt Laestander och Kjell Hedman. Samtliga har mer än väl gjort sig förtjänta av SFN:s högsta utmärkelse.

De snabbporträtteras här för de medlemmar som till äventyrs inte tidigare lärt känna dessa tre föreningens förkämpar.

Egon

Har inte Egon redan fått guldnålen?

Det var den spontana kommentaren från flera håll sedan styrelsens val tillkännagetts.

I mångt och mycket är det förståeligt om många levat i den uppfattningen att åtminstone Egon tidigare kragslagits med SFN:s finaste utmärkelse. Han har sedan slutet av 60-talet fungerat på snart sagt alla poster inom klubben. I olika omgångar har han varit sekreterare och några år i början av 70-talet även ledes redaktör och ansvarig utgivare av klubbtidningen. Sedan 1977 sitter han med SFN:s styrelse.

Men Egon har fler strängar än så på sin lyra. Ibland undrar man hur karln hinner med. Han äger förutom sina finnspetsar Tippa och Tikki även älghund och vorsteh. Han skriver intressanta och roande artiklar i jakttidningen Jaktjournalen, han är amatörforskare på skogshöns med egen uppfödning av tjäder och orre. För viltvårdsmedel är Egon även sysselsatt med ett uppfödningssprojekt av fjällgås och när detta skrivs har han bråda dagar att följa upp sin kläckningsundersökning på skogshöns i Norrbotten. Allt det här skulle utan vidare kunna täcka in ett par heltidstjänster. Men det bör tilläggas att Egon gör det på fritid. Till yrket är han skogsvårdskonsulent!

Genom sitt lugn, sin klokhet och sin humor är Egon också en föregångare som jägare och hundkarl. Hans känsla för viltet, skickligheten med bössan och handlag med hundarna gör också att han sällan återvänder tomhänt från jaktturena. I Egons fall är det dock inte bytet som är viktigast — utan känslan och friheten att få ströva med sin hund bortåt höjderna.

Stöt i luren — Egon — du har fått Guldnålen.

Kjell

Kjell Hedman, Lycksele, är verkligen en av SFN:s veteraner och det har länge varit ett starkt önskemål från inte minst Mellersta lokalklubben att på något sätt belöna honom för hans insatser.

Kjell var med redan från första början och var också en av de första att starta på jaktprov med skällande fågelhundar. Det skedde i trakten av Malmberget. Kjell hade den tiden en hund som hette Kaj. Domare var Eino Takkunen, alltså en av de finnar som hjälpte till att utveckla provorganisationen på svenska sidan.

Sedan har många goda hundar passerat revy i Kjells händer. Nordiska mästarinna Ukkos Laika och importen och landskampshunden Porovaaran Paku. Båda omkom emellertid genom olyckor. Sedan fick Kjell fram fina tiken Pella som emellertid med största sannolikhet stals på vägen mellan Tuvträsk och Lycksele tillsammans med en unghund.

Nåja, nu är Kjell i elden igen med nya hundar. Hans ungtik Seita tog en öppenklass-etta i fjol och blir intressant att se i höst.

Kjell har också varit till stor nytta i föreningsarbetet. När klubben vid årsmötet 1974 upplevde sin kanske hittills största kris tog Kjell med 15 minuters varsel på sig den grannliga uppgiften som ordförande för ett år. En insats som på intet sätt belönats efter förtjänst. I Mellersta lokalklubben var Kjell ordförande mellan åren 1970-74. Han är alltså en flitigt anlitad provledare och jaktprovdomare och tillhör den grupp SFN-kämpar som med idealitet, kunnande och offervilja hjälpt till att lyfta fram Mellersta lokalklubben till ett föredöme.

Kjell med för honom nödvändiga attribut — bössa och hund.

Gerdt

Om SFN skulle utropa egen huvudstad skulle det säkert bli Arvidsjaur. Här har de senaste fem åren hållits inte mindre än två skallkungtävlingar, två landskamper och nu senast Riksårsmöte/utställning.

Mannen bakom det mesta i Arvidsjaur är Gerdt Laestander. Efter Uno Lindstedts tragiska frånfälle tog Gerdt över som ordförande i Norrbotten. Det var 1972. Först i år har Gerdt fått avlösning på posten men kvarstår som Norras representant i riksstyrelsen.

Gerdt har varit medlem i SFN sedan 1969. Han köpte då sin första "äkta" finnspets. Det var Tornedalens Raija. Mest känd blev emellertid Gerdt genom int o Nord Uch Kero, som han köpte julhelgen 1971.

Nu mera fungerar Kero som en mycket nyttig förärvare och står bl a som far till Gerdts fina tik Tessy. Gerdt har nämligen inte bara gjort sig känd som föreningsmänniska utan också som uppfödare av goda jakthundar. Han har tidigare fått finska spetshundklubbens förtjänstnål.

Gerdt har haft förmånen att arbeta i en stimulerande omgivning. Hans fru Vera är lika intresserad av finnspetsar, jaktprov och utställningar. Det är också sonen Per-Erik och dottern Ann-Britt. Kvartetten utgör stammen i vad som i dagligt tal kallas "klanen" Laestander.

Med Gerdts försorg har också den sällsynta trevliga hobbyn att äga och jaga med skällande fågelhund spritts utanför familjekretsen. Som tidigare nämnts är just Arvidsjaur i dag SFN:s starkaste fäste i Norrbotten. Här finns många duktiga jägare, unga, säkra jaktprovdomare, en fungerande organisation för jaktprov och utställningar — mycket tack vare Gerdt.

Gerdt i en vanlig pose — granskande hundarna i en utställningsring.

Jaktprovsprogram 1979

SFN/Övre Norrbotten:

september	16 Gällivare
	17 Gällivare
	20 Haparanda
	21 Kalix
	23 Gällivare-Tärendö int
	24 Gällivare-Tärendö
	24 Kiruna-Svappavaara
	29 Gällivare
	30 Gällivare
oktober	6 Överkalix
	7 Kalix
	14 Gällivare
	15 Tärendö

SFN/nedre Norrbotten:

augusti	25 Arvidsjaur
	26 Arvidsjaur
september	8 Arvidsjaur int
	9 Arvidsjaur
oktober	20 Seitlivare
	21 Seitlivare

SFN/Västerbotten:

augusti	18 Burträsk
	19 Burträsk
september	29 Storuman
	30 Storuman int
oktober	6 Ajaureforsen
	7 Ajaureforsen
november	3 Lycksele
	4 Lycksele

SFN/Västernorrland-Jämtland:

september	22 Strömsund
	23 Strömsund

SFN/Mellansvenska:

augusti	18 Garpkölen
	19 Garpkölen
	25 Malung
	26 Malung
september	8 Syssele int
	9 Syssele int
	22 Sveg
	23 Sveg
oktober	6 Syssele
	7 Syssele

SFN/Sydsvenska:

september	1 Bordsjö-Boxholm-Ydre int
	2 do int
	15 do
	16 do
	29 do int
	30 do
oktober	13 do
	14 do
november	17 do
	18 do
	24 do
	25 do

Kan våra jakthundar förbättras? 2

Nedärvning av speciella mentala särdrag

av STAFFAN FORSSLUND

Redan tidigt har man försökt att isolera olika mentala egenskaper hos hunden som dominerande eller recessiva. Det har klarlagts att några få mentala egenskaper nedärvs på enkelt alternativt sätt. Många mentala egenskaper är däremot beroende av mer än en gen. Det ganska svåra ämnet — gener och beteende — har behandlats ganska så ingående av Fuller och Thompson i deras bok "Behavior Genetic" (1960). Dessa författare säger att det inte är nödvändigt att känna till arvsgången för att ha ett framgångsrikt urvalsprogram. Intresset koncentreras nu mera till möjligheten att utveckla ett kombinerat mönster av olika mentala särdrag. Vi vet att en del sådana mönster är ärftliga, därför att de ger effekt genom urval. Enligt Scott-Fuller (1965) får man de snabbaste resultaten när urvalet görs på känslomässiga egenskaper, dressyrbenägenhet och på enkla beteendemönster.

Leon F Whitney är en av dem som undersökt jakt- och brukshundars speciella mentala egenskaper. Föremålet för hans undersökningar var gamla hundraser som under mycket lång tid haft specialiserade arbetsområden. Han indelade beteendet hos hundarna i olika beståndsdelar — benägenheter — vilka främjades genom träning. Han studerade sådana benägenheter som är viktiga för jakt och annat slag av arbete för hunden. I urvalet för att studera dessa benägenheter, beaktade han påverkan genom minst träning. I sin senaste bok anser han att hans tidigare försöksresultat bekräftas av senare undersökningar och teorier och därför dristar han sig till att upphöja dessa benägenheter till beteenden. Han anser att följande genetiska kopplingar kan förutsättas:

Skalldrivare	dominerar över	lystdrivare
Sök med högt huvud	dominerar över	sök med lågt huvud.
Vattenbenägenhet	dominerar (ofullst) över	avsaknad.
Intresse för flygande vilt eller föremål	dominerar över	avsaknad.

Whitney korsade ett antal raser i sina undersökningar och fann att fastän dominansen eller ofullständiga dominansen alltid visar sig i första generationen, visade kommande generationer ingen klar eller enkel alternativ nedärvning.

Skall

Marchlewski fann i korsningar mellan pointer och vorsteh, att pointerns absoluta tysthet under jakt dominerar över vorstehns mera gnällande och gläfsande. Detta konstaterar mot skalldrivarnas dominans i Whitneys korsningar vilket beror på att det inte härör från samma anlag.

Olika slag av skällande uppträder under olika omständigheter med varierande mängd och kvalitet hos olika individer och hos olika raser. Studier av unga valpar visar att skälligheten är starkt rasbunden. Man anser att då olika raser haft olika användningsområden, så har urvalet på lång sikt gett i genomsnitt olika tröskelvärden för olika raser. Raskorsningar visar att korsningsvalparnas skällighet blir ett genomsnitt av föräldrarnas. Skillnaderna i lätheten att ge skall uppträder tydligast vid elva veckors ålder (Scott).

Jakt och specialintressen

Marchlewski påvisade att vorstehns lugna mentala disposition dominerade över pointerns mera livliga och nervösa, och han håller med Whitney att sök med högt huvud dominerar över sök med lågt huvud.

Ukkopriset 1978

Röjbackens Seja S 18853/74 25 p
Tussi S 35988/75 20 p

Ukkopriset 1977

Ukkos Penu S 29934/71 28 p
Röjbackens Seja S 18853/74 34 p

Rättelse

Avelsrådet för norrbottenspets beklagar att två hundar inte kom med i förteckningen över jaktprovsmärkerade nobsar i Ståndskall 1/79. Ett förhållande som Sydsvenska lokalklubben "vänligt" påpekat.

De två som inte kom med var S UCH Nelta av Bjerkefall S 41653-70 och Tjibas Essie S 9417-71.

S UCH Nelta av Bjerkefall tog en 1:a ökl 1973. Tjibas Essie har enligt Sydsvenska lokalklubben en 1:a ekl av okänt datum.

Krushinskii (1962) lade fram bevis för nedärvingen av en annan viktig jakthundsegenskap — benägenheten att bära föremål i munnen. Hundar med denna benägenhet högt utvecklad är naturligtvis lättare att träna upp till apportörer än hundar som saknar denna benägenhet. Scott och Fuller (1965) fann indikationer på en viktig period när det gällde att träna apportering mellan 8-10 veckors ålder. Till och med cocker spaniel, vilka är avlade för att lära sig apportering snabbare än många andra raser, gick det mycket sämre för när träningen uppsköts till 32 veckors ålder.

Vauk (1953) har gjort intressanta studier av rasolikheter i attityden till ett potentiellt byte. Han anser att beteendemässiga förändringar uppträdde som resultat av domesticeringen och dessa har sedan blivit genetiskt fixerade raskaraktärer.

Taxen påminde mest om vildhunden och visade intresse för duvor som byte redan vid 22 dygns ålder och fångade dem ganska lätt vid 42 dygns ålder. Chow-chow visade samma beteende men senare. Kaninintresse vid 46 dygns ålder och fångade dem vid 64 dygns ålder. Han fann att pointervalparna var hämmade gentemot bytet. Deras luktsinne var klart bäst utvecklat och de markerade vittringen från kaninen på håll redan vid 35 dygns ålder och vid 42 dygns ålder stod de med framtassarna mot bytet men rörde inte kaninen med tänderna eller åt rått kött. Püdeln, säger han, har fullständigt förlorat instinkten att fånga byte. Valparna visade inget intresse av att fånga bytet utan var antingen lekfulla eller ängsliga.

Detta leder till frågan huruvida speciella intressen för olika saker är ärftliga. Whitney säger i diskussionen om nedärvingen av vad han kallar "fågelbenägenhet" att pointervalpar har ett mycket markerat intresse av fåglar, fjärilar och andra flygande ting. Han menar att det troligen finns ett huvudintresse för små rörliga objekt, kopplat till benägenheten att söka med högt huvud, för att kunna se flygande fåglar över markvegetationen. Fågelhundar med detta naturliga intresse, kommer, om de inte är styrda vid injagningen, också att förfölja markvilt.

Unga border collies vaktar fåglar och fjärilar och "shows eye" mot allting som rör sig, även vågorna i en damm. Det tycks även finnas en speciell lockelse hos vissa djur för olika raser. En otränad spaniel blir mycket mera upphetsad vid sin första kontakt med kanin än pointerar och collies fastän alla visar intresse. Pointerarna däremot blev mycket mera upphetsade av fågelbytet och kivades om att bära fågelvingar, men ägnade inte påslivillt samma intresse. En bra collie kan tränas att valla alla husdjur innan den varit i kontakt med får, men många är motvilliga att arbeta med nötkreatur, när de en gång fått valla får. Unga bordercollievalpar är intresserade av fårlukten, plockar upp ull och fårspilling, medan testade jakthundvalpar inte visade detta intresse.

Scott säger att amerikansk cocker har lågt retningsvärde för krypande beteende, möjligen härlett från beteendet att fatta stånd. I hans korsningsförsök mellan basenji och cocker fann han att beteendet var starkt men inte fullständigt arvsbundet. Fastän individerna från båda

□ Valptester har visat sig effektiva inom färdhundssaveln. (Ur Svenskt Hundlexikon).

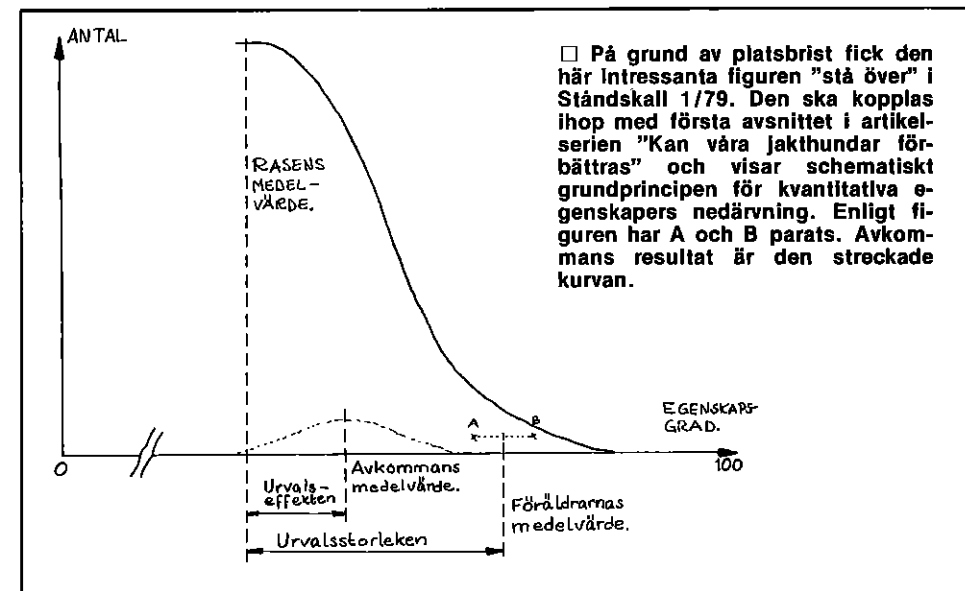
□ Bordercollies "Showing eye" mot får. (Ur Burns and Fraser "The genetic of the dog").

raserna hade ungefär lika stor allmän dressyrbenägenhet och att basenji var cocker överlägsen i problemlösningstester, så hade vid en viss mängd träning 65 % av cockrarna lärt sig att sitta på kommando men inte en enda basenji.

Vid korsningar mellan pointer och andra raser, så visade korsningsvalparna gott jaktintresse, men trots detta fick man bara en enda att fatta naturligt stånd (pointer - doberman). Korsningsförsök har vidare gjorts mellan bordercollie och pointer, där dessa valpar jämfördes med rena bordercollievalpar födda samma dag och efter samma fader. Samtliga valpar fick vara tillsammans med får varje dag från 6 veckors ålder. Collievalparna visade stort intresse för fåren och vid 6 månaders ålder, visade de upp flera av valhundens egenskaper. Korsningarna däremot galloperade runt i hagen på bästa fågelhundsmanér och om de någon gång visade intresse för fåren så var det för att förfölja dem. Inga korsningsvalpar fattade stånd för fåren, vilket däremot rasrena pointervalpar gjorde.

Sammanfattning

Denna redogörelse av olika rasbundna egenskaper har två givna syften — nämligen att visa hur långt man kan nå med en under lång tid bedriven urvalsprocess. Av de här testade hundraserna har pointer och bordercollie en väldigt lång hårt driven specialisering bakom sig, vilket spetshundarna, taxar, spaniels m fl saknar. Vidare har de förstnämnda raserna tidvis uppfötts rent professionellt med ett enda syfte — lättlärd bruksdjur. Det andra syftet är att påvisa hur tidigt ärftliga mentala egenskaper syns på en valp. Därefter skall vi i SFN givetvis ställa frågan om det är möjligt att ens nå i närheten av dessa resultat med älg på programmet?

Nås med bud

Arne Ahs, ordförande i Mellansvenska lokalklubben, låter meddela att han under tiden 10 juni-15 augusti inte kan nås på sin vanliga telefon (den som står längst bak i

tidningen). Han bor då på slottet, men kan nås med bud på telefon 0564-34034 — om ärendet brådskar.

Från lokalklubbarna

Övre Norrbotten

av RUNE SAMUELSSON

□□ Den 17 mars höll lokalklubben ett relativt välbesökt årsmöte i Gällivare. Utställningen, som skulle ha hållits samma dag, hade framflyttats till den 17 juni.

Mötet präglades av styrelseval och diverse problem som klubben hamnat i. Vi saxar ur verksamhetsberättelsen:

— Arets sista kvartal har präglats av det för alla bekanta elitklassprovet i Gällivare. Styrelsen har i olika skrivelser till riksklubben framlagt fakta och ståndpunkter. Skrivelse har också tillställts Sv. Kennelklubben angående provet. Från riksklubbens sida har framkommit synpunkter och antydningar, som omyndigförklarat AU samt domare och provledare för Gällivareprovet.

En överkörning av lokalklubben blev ett faktum och man undrar om inte riksstyrelsen genom sin "nya" policy snart är i en definitiv återvändsgräns? På sikt går det inte att manipulera med principer, som rör viktiga målsättningar.

Verksamheten måste dock vidare. I centrum står fortfarande den ändamålsenliga jaktunden och verksamhetens karaktär får inte mista denna självklarhet.

□□ Styrelsen ombildades och Kenny Arlebrand, Gällivare, blev ny ordförande med Birger Pettersson, Bondersbyn, som sekreterare och Bror Nilsson, Allsån, som kassör och riksstyrelserepresentant. I övrigt kvarstår den tidigare styrelsen. De avgående ledamöterna har gjort sig förtjänta av vårt varma erkännande. Ni behövs också i fortsättningen!

□□ Vi norrbottningar borde arbeta för en tidigareläggning av skogsfågeljakten. För oss längst i norr har den en mycket kort säsong. Från början stympas den kraftigt av älgjakten, eftersom våra älgjägare fortfarande har den förlegade uppfattningen, att småviltjakten står älgarna och älgjakten. Inom länet är därför småviltjakten till största delen avlyst till efter mitten av september.

Då är den bästa fågelsäsongen redan över, för under septembers senare hälft kommer de hårda höststormarna med lövfällning och jakten blir mycket chansartad. Och redan i början av oktober brukar snön komma, åtminstone i inlandet. Ofta blir det isbark på skarsnö och fågeljägaren får stora besvärligheter. Jakten blir då ytterligt svår.

Vi borde i likhet med Västerbotten m fl län börja skogsfågeljakten den 25 augusti. På det viset kunde fågeljägarna få en extra jaktvecka under en tid, då det bli a går att jaga in unghundar.

Det finns inga biologiska skäl som talar mot en tidigareläggning av skogsfågeljakten. Den jaktliga beskattningen bör ske under tidig höst, då den naturliga avgången är störst. Ur jägarens synpunkt är det slöseri att villebrådet ska självdö och bli fallvilt. Tjäderns naturliga avgång är enligt de senaste finska undersökningarna mycket stor. I normalfallet ger tio ägg endast en årgammal fågel.

De ungfåglar som klarat "invintringsprocessen" har stora chanser att överleva vintern. De fåglarna borde sparas i största möjliga utsträckning. Den biologiskt riktiga jakten bör därför ha den största intensiteten under tidigt höst, för att sedan successivt avta och helt upphöra vid tiden för vinterns inträde.

□□ Den 17 juni har klubben sin utställning i Gällivare. De senaste åren har tendensen varit vikande antal utställare. Trenden måste brytas och vi hoppas att medlemmarna ger klubben det handtag den behöver för att förbättra bli a ekonomin. Möt därför upp vid utställningen!

Vi hälsar alla välkomna till Gällivareutställningen!

Nedre Norrbotten

av K-E LUNDGREN

□□ Klubbverksamheten har hållit normal nivå under vintern med nödiga kontakter i styrelsen. Även en och annan medlemskontakt utanför styrelsekretsen har kunnat noteras — glädjande. SFN/N höll årsmöte 79-01-27 — enligt kungörelse i Ståndskall — utan det rikliga medlemsintresse styrelsen hoppats. Medlemmarna i Arvidsjaur närvar mangrant vid årsmötet men ändå förelåg — som vanligt — svårigheter fylla alla nödiga val. Utan livlig debatt blir frågorna inte tillräckligt utarbetade alla gånger. Medlemmar — kom om möjligt med på årsmötena. Det är **Dina** åsikter i varje fråga som behövs för att hålla "liv" i vår klubb. Mötesnärvaro ger också möjlighet till nödvändiga, medmänskliga, kontakter som vi alla behöver.

□□ Lokalklubben stod som arrangör för Riksårsmöte och utställning. Den 31 mars respektive 1 april 1979. Riksårsmötet var välbesökt och livlig debatt fördes. Vår lokalklubb fick nytt namn och heter numera "Nedre Norrbotten" eller (SFN/NN).

□□ Tore Ögrens motion om slopad minuspoäng för mårdsfall bifölls av riksårsmötet men p g a våra regler kan regeln inte tillämpas förrän in på 80-talet: Utställningssekreteriat liksom publiken förde en hopplös kamp mot näsdropp och kalla tår. Det kom bara 50 hundar till Riksutställningen och de såg ut att må bra i rådande väder och väglag. Domarens värderingar fick — som vanligt vid sådana tillfällen, — inte allas godkännande.

□□ Vi har noterat kritik mot "koncentrationen av utställningar och jaktprov till Arvidsjaur". Vi önskar interet högre än spridning åt dessa arrangemang så att fler kan dela besvär och bekymmer för den krassa ekonomin. **Ditt** engagemang i att arrangera ett jaktprov t ex mottas med glädje och tacksamhet. Kom snabbt in med ditt erbjudande så att vi kan få datum fastställt till viss plats — inget godtycke i detta stycke tolereras som bekant.

□□ Vi hälsar nya lokalklubben "Jämtland-Västernorrland" välkommen i SFN-familjen.

Västerbotten

av BERNT KARLSSON

□□ Den 16 februari hade övertecknad, Folke Fredriksson och Jerker Eriksson den stora äran att få vara med om nya lokalklubben Västernorrland-Jämtlands födelse. Vi västerbottningar hälsar nya lokalklubben hjärtligt varmt välkommen i föreningssamfundet och lovar bistå med råd och dåd när så behövs.

□□ Veckan efter mötet i Sollefteå var det dags för årsmöte i Lycksele (I själva vatten-tornet). Inte mindre än 17 medlemmar hade hörsammat kallelsen. Delningen av lokalklubben konfirmerades genom beslut och kassören Arne Persson fick i uppdrag att sköta omfördelningen av de ekonomiska resurserna. Västernorrland-Jämtland ska ha i runt tal en fjärdedel av de ekonomiska tillgångarna (70 av 280 medlemmar) men mötet beslöt att justera siffran med 500:— kr eftersom moderklubben åtagit sig att dels sköta en teorikurs för jaktprovsdomare i Sollefteå och dels stå för jaktprovet i Strömsund. Arrangemang som tarvar pengar.

□□ Vad gäller teorikursen — se separat kallelse! Meningen är att så många som möjligt i nya lokalklubben ska gå den kursen för att sedan kunna fullgöra elev- och aspiranttjänstgöringar i samband med jaktprovet i Strömsund och kunna vara färdiga domare hösten 1979. Förhoppningsvis får då nya lokalklubben en egen provorganisation med egna domare.

□□ Vid Lycksele-mötet blev det omval för hela slanten. I styrelsen ersatte dock Bertil Holmström Börje Karlsson, som har tillräckligt fullt upp med sin vapenaffär. Börje har dock

lovat fortsätta bistå lokalklubben som hittills. Han är bl a en av de största medlemsvärvarna.

Ett annat beslut var att lokalklubben ska söka medlemskap i länsjaktvårdsföreningen för att mera effektivt kunna bevaka sina intressen i t ex jakttidsfrågor. Klubbens representant: Folke Fredriksson.

□□ En knivig fråga var fördelningen av klubbens nyuppsatta, magnifika vandringspris. Svårigheterna bestod i att några av klubbens medlemmar varit i Finland och nått utslagsgivande resultat på jaktprov därstädes. Skulle då de finska jaktproven räknas? Mötet vägde för och emot, men i slutändan bildades enighet för att godkänna även poäng och pris uppnådda på finska botten. Främsta anledningen var att man inte i de ursprungliga statuterna särat på finska och svenska jaktprov.

Första inteckningen i vandringspriset blev därmed Tore Johanssons vars Kronohovs Kim ju gjorde stordåd i Kalajoki i november i fjol. Priset överräcktes i samband med Storumanutställningen den 7 april.

□□ Storumanutställningen är också värd några rader, sannerligen. Succén med detta arrangemang håller tydligen i sig. Över 60 hundar kom till start och det var mer än någon vågat hoppats. Utställningen överglänste därmed Riksutställningen i Arvidsjaur, som hölls bara helgen före.

Även kvalitetsmässigt var Storuman en nyans vassare än Riksutställningen, framförallt på finnspetsidan. Bästa norrbottenspets blev segervane Nåbsens Tell, äg Kenny Arlebrand, Malmberget. Men det satt hårdare åt än vanligt. Fina tiken Soraja äg Arne Sandqvist, Blattnicksele, tappade emellertid humöret i finalomgången och stod inte distansen ut.

I finnspetsringen var det knallhårt. Bästa hanhund blev Ukkos.Ukko J:r, äg R & R Samuelsson, Gällivare i knivhård konkurrens med Lars Lindhs nyförvärv Herra. Lars kom dock tillbaks

□ Grattis! Västerbottensbasen Folke Fredriksson till höger överräcker klubbens vandringspris till Tore Johansson, Tallsjö, i samband med Storumanutställningen. Foto: Bernt Karlsson.

med sin charmanta tik Joka Lulu, som han föder ihop med Leif Öhgren, Vännäs, och tog såväl Bir- som Bis-vinst. En glad vinnare.

□□ Staffan Forslunds bedömning vann stort gillande. Enhetlig, konsekvent — och på en passande nivå.

Om någon händelsevis fundrar varför det var så tyst i ringen kan följande historia förmålas. På en älghundsutställning i Mellansverige förde gråhundar och jämthundar sånt liv att man inte hörde vad man själv sade. Till slut ställde sig någon på en bänk och skrek åt mängden: Dra in en pappålg, så kanske dom håller käften!

Inför resan till Storuman kläckte Staffan den briljanta idén att på samma sätt få tyst på finnspetsar och norrbottenspetsar. Men en älg ... nej ... men en tjäderfjäder i hatten kanske. Sagt och gjort. Orsak och verkan...

Storumanutställningen lockade också stor publik. Klubben fick en rad nya medlemmar och håller raskt att plocka in medlemsförlusten i och med klubbdelningen. Lotterier och fika gick år och gav även det ett gott tillskott till den redan ganska solida ekonomin.

I bakgrunden som vanligt den väl samkörda utställningskommittén, som med idealitet och arbetsglädje gjort Storuman-utställningen till en omistlig träffpunkt för alla spets-hundsvänner. Ditåt riktar vi det största tacket.

□ slutsegare i Storuman — Lars Lindh och Joka Lulu.

□ Staffan Forslund hade en fjäder i hatten...

Västernorrland-Jämtland

av BERNT KARLSSON

□□ Så har då SFN fått sin sjätte lokalklubb — Västernorrland-Jämtland. Det konstituerande årsmötet hölls på Hallstabergets hotell i Sollefteå den 16 februari. Inte mindre än 22 medlemmar hade mött upp. Interimstyrelsen med Petrus Johansson, Långviksmon, samt Robert Stensson och Enar Aspholm, Svenstavik hade skickat ut personlig kallelse till alla SFN:arne boende inom Västernorrland-Jämtland. Intresset var stort och entusiasmen smittande. Petrus och hans grabbar hade också gjort ett storartat förarbete och förelade det historiska mötet en hel stencil full med lämpliga och synnerligen välkvalificerade kandidater. Men först och främst beslöt man med 100 procentig majoritet att bilda lokalklubben.

SFN Mellersta har tidigare varit för koncentrerad till Västerbotten. Det har inneburit att den fjärdedel av lokalklubbens medlemmar som bostad i Jämtland eller Västernorrland haft svårt att komma till jaktprov. Inte heller har man haft någon egentlig "egen" utställning. Förhoppningsvis ska dessa båda brister nu åtgärdas.

